

Vakantieverlag 4

Frankrijk.

Dinsdag 30 mei.

Als we Frankrijk binnen varen, hebben we al na enkele kilometers de sluis bij Givet. Het verval is 2'78 meter, de kant is vrij hoog, maar de lijntjes worden keurig aangepakt door de sluismeester. Hij vraagt ons, of we, Als we boven zijn, naar het kantoor willen komen met onze bootpapieren. We moeten hier een vignet kopen. Daarmee betaal je voor het Franse vaarwegennet. De prijs is niet gering, ruim € 109,00. Nu kunnen we een maand in Frankrijk toeren. We ontvangen ook een zenderkastje, waarmee we de automatische sluisen kunnen openen. Als iedereen zijn papieren weer heeft en het bedrag heeft afgerekend, kunnen we weer naar de boten en gaat de sluis open. Ook op de volgende sluis staan messieurs om de lijnen aan te pakken. Best wel luxe. Het water komt hier met donderen geweld de sluis in. Ik sta op het voordek en mijn schoenen blijven maar net aan droog! Als we sluis uitvaren komen we bijna direct in het kleine kanaal voor de tunnel. We hebben de verlichting al in orde gemaakt. Een breed schijnende bouwlamp voorop en de navigatielichten aan. De tunnel is 560 meter lang. Best spannend om in te varen. Maar het gaat goed en eigenlijk zien we het hele kleine ronde licht aan de andere kant al direct. De uitgang. Het geeft wel een kik, zo'n tunnel. Bij de uitgang komen we weer in een kanaalpand, wat ons naar de derde sluis voert. Hier gaan we weer 4 meter omhoog en dan varen we weer op de Maas. Daarna komt de eerste sluis met zelfbediening. Op de wal, zo'n 300 meter voor de sluis staat een kastje. Je moet op 20 meter afstand op de knop van je zendkastje drukken en dan stel je het sluismechanisme in werking. Er gaat een geel zwaailichten branden en de sluislichten staan dan op groen/ rood. Tekenen dat er bedient gaat worden. Als de sluis leeg is, wij zijn opvarend verkeer, gaan de deuren open en kunnen we binnen varen. De ruimte in de sluis is net voldoende voor onze drie boten. De afmeermogelijkheden zijn niet riant. De bolders staan ver op de kant. Soms lukt het de lijn met de pikhaak over de bolder te schuiven. Maar meestal klim ik naar boven via de ladder in de sluis en neem de lijnen gelijk mee. Als alle boten goed zijn afgemeerd, moet er een stang omhoog geduwd worden. Dan sluiten de deuren zich en komt het water aan de hoge kant bubbelend en bruisend binnen. Is het water op niveau, dan openen de hoge deuren zich en kunnen we uitvaren. Als er tien minuten geen boot komt, dan gaan de deuren automatisch weer dicht.

Een hele ervaring rijker zoeken we zo'n 5 km. verder een plekje aan de kade in Vieux- Wallerand. We nemen een glaasje op deze dag en wisselen onze bevindingen uit.

Nog even en loopje door het stadje, maar dit is niet het interessantste deel.

Terug bij de boot is de snacktent, die er vlak bij staat, open. Maar ik heb het eten onderweg al klaargemaakt. Hoeft alleen nog in de pan. Voor ons geen friet, dus! Maar voor heel veel mensen uit dit plaatsje wel. Er staan picknick tafels op het grasveldje en die zijn constant bezet. Gezellige sfeer, het mooie weer doet daar ook aan mee. En de ganzen en eenden, die krijgen hun deel en komen, zo te zien, niks te kort.

,s avonds, als we gezellig nog een koppie toe doen, komen er mensen langs, die de honden uitlaten. De ganzen vliegen luid gakkend over onze boten weg, en laten hun angst-schijf op onze boten vallen. Da's dan weer minder leuk, maar dat zien we morgen dan wel weer! We zullen er niet minder door slapen!

Woensdag 31 mei

Ook vandaag willen we om 9 uur vertrekken. Maar eerst even naar het sophok. Een grote hond ligt voor de deur, maar de capitain zegt dat eroverheen stappen geen gevaar voor mijn leven oplevert. De douche is heerlijk warm. Waar vind je het nog; de boot afmeren voor € 5,00 per nacht en dan nog gratis douchen ook? Als nieuw gaan we weer van start. We gaan vandaag 8 sluizen en een tunnel doen. Het grootste verval is 4,16 meter, maar dat zegt niet alles, soms zijn de sluiskades zo hoog, dat je de lijnen niet direct kan beleggen en je via de steile slustrap ophoog moet klimmen. Het lastige is, dat geen sluis hetzelfde is. Soms zijn de bolders ver uit elkaar, soms zijn er geen sluiskluizen (bolders in de muur) , soms helemaal geen bolders en net als je denk dat een bepaalde techniek goed werkt, moet het weer anders. De nehallenia is vandaag de eerste boot. Dat is in deze sluizen de slechtste plek. Het water komt zo krachtig binnen, dat je met moeite de lijnen door kan trekken. De boten dansen omhoog!

Met veel spul en moeite doen we de sluizen.

De tunnel daarentegen is een eitje. We hebben de lamp op tijd op het de geïnstalleerd, de boordverlichting aan. Wij gaan als laatste boot de tunnel in. Die is maar 280 meter lang. Geeft geen problemen. Als we aan de andere kant zijn en ik het snoer en de lamp weer opruim, pak ik de stekker van de vloer. Die heeft nooit in het stopcontact gezeten! Maar we hadden toch licht genoeg.

Om half vier komen we in Laifour aan. Snel gegaan vandaag. We liggen aan een kade, waar zo,n vijf boten aan kunnen. Op de wal staat een picknick tafel en daaraan doen we een koppie. Dan gaan we op verkenning uit. Waar is de bakker? We maken een wandeling, berg op, want hier bevinden zich de dames van de Maas. Je kunt naar een prachtig uitkijkpunt, waar je de sluis, de Maas en het dal in een blik kunt overzien. Als we het dorp uitlopen komen we bij een bord. Daarop staat een route, rood met gele pijlen volgen. Maar dan staan we bij een tweesprong: welke kant op? We kiezen blijkbaar de verkeerde, want na anderhalf uur hebben we het uitzichtpunt nog niet. Een voor een geven mijn medewandelaars het op. Als ik zelf nog zo,n 500 meter ben doorgelopen, na een bocht volgt weer een bocht, en nog een bocht en nog een bocht..... geef ik het ook maar op. Het voelt niet oké om hier in mijn eentje te lopen, dus ga ik ook maar terug. Jammer, waar toch lekker gewandeld. De dames? Staan er nu nog. Ze vormen samen een rotsformatie, dus al jaren oud. En dat blijft wel zo.

Als we terug zijn bij de boot komt Eric met de bakker aan. Wat voor brood willen we? Morgen vroeg kunnen we de bestelling ophalen in een klein winkeltje tegenover de kerk. In het rijtje boten ligt een Zwitsers echtbaar. Zij hebben de boot 14 dagen geleden opgehaald in Friesland en proberen nu in een maand naar Basel in Zwitserland te komen. Maar het afmeren gaat niet erg soepel. Theo en Eric helpen daarbij. Ook vraagt ze of de mannen verstand hebben van het navigatieprogramma. Na het eten klimmen Eric, Theo en Jaap bij dementen aan boord en kunnen ze helpen. Allemaal komen ze met een blok tobberone terug. Na een gezellige avond gaan we op tijd naar bed. Net is het rustig, als een poes over het dek loopt. Ondanks dat het vrij donker is werpt ze toch een enorme schaduw op het voorraam. Om bang van te worden.....Maar dat doen we niet, we gaan slapen!

Donderdag 01 juni

Om 8 uur lopen we naar de bakker. Het stokbrood is hier lekker en supervers. We gaan er gelijk aan beginnen. Na het ontbijt starten we de motoren weer en varen naar Charleville-Mézières. 5 sluizen vandaag, ook weer verschillend in verval.

Bij sluis nr. 3 wil de deur bij het uitvaren niet goed open. Jaap en Cobi zijn eerste boot en kunnen kijken wat er aan de hand is. Een metalen buis, met daarin een flinke tak blokkeert het systeem. Er ligt een lange pikhaak en samen kunnen ze, zij het met moeite, het euvel verhelpen. De deur gaat alsnog wijd open. Gelukkig, anders moet de storingsmonteurs langs komen en wie weet hoe

lang dat gaat duren. Langs de hele Maas is een fietspad, waar vroeger het jaagpad liep. Er wordt veel gebruik van gemaakt. Door wielrenners en door boodschappendoeners. Dat is te zien aan de grote rollen toiletpapier achterop.

Net voorbij sluis 4 hebben we 2400 motor uren op de teller. Bij sluis nr. 44 moeten we wachten op een vrachtschip, wat uit de sluis komt. De eerste die we tegenkomen op dit hele traject. Hij vraagt ons elkaar stuurboord- stuurboord te passeren. We moeten dan wel oppassen voor de vele waterplanten, die hier groeien. Voorop hét dek staande loods ik Theo richting de sluis. Via de marifoon horen we, dat dit schip helemaal naar Cuxhaven in Noord-Duitsland moet. Dan heeft hij nog een lange weg te gaan. Wij koersen af op Charleville. Om half vier meren we aan in de haven. Die ligt in aan een park. Dit is ook een camping en een camperstop. In het park voetbalt de jeugd, zijn skeelers en fietsers en hardlopers actief. Wij gaan na het eten de stad in. We strijken op het Place Ducale neer op een terras. Koffie graag.....dat kan niet meer. Na 20.00 uur wordt er geen koffie meer geserveerd. Dan gelijk maar aan de wijn. De stad is in 1606 door Charles les Dusaque gesticht. Het plein is door hem ontworpen en getuigd van eenheid. Alle gebouwen zijn hetzelfde, sommigen een verdieping hoger dan de burens. Een mooi gezicht. En hangt een ontspannen, mediterrane sfeer. Warm, gezellig, rumoerig, muziek. We lopen een rondje door de nabije straten en gaan terug naar de boot. Op de Nehalennia drinken we nog een glaasje en gaan dan de luiken sluiten. Morgen gaan we niet varen dus.....kunnen we uitslapen.....

Vrijdag, 02 juni

Omdat we vandaag een vaarloze dag hebben, kunnen we uitslapen. Denken we.! Om half negen klopt er een jonge dame aan de boot. Bon jour! Of ik Frans spreek? Nou, een petit peu. Dat is blijkbaar te kort voor de boodschap die zij wil zeggen/vragen. Met een "non, merci" loopt ze weer verder. Rita vertelt later dat ze van het toeristenbureau is en wilde vragen, of Charleville ons bevalt. Nou, we zijn hier nog maar een nachtje, dus veel hebben we nog niet te melden. Na de koffie op de Joker gaan we de stad in. Gisteravond hebben we het place Ducale al bewonderd. Nu steken we door naar het gedeelte aan de andere kant van de Maas. Mézières is ingelijfd bij Charleville en tal van bruggen verbinden de oevers met elkaar. We bezoeken de Kathedraal de Notre Dame Esperance. Prachtig, groot en heerlijk koel. Had ik al verteld, dat het weer vandaag warm is? We bekijken de kerk, vooral de glas in lood ramen. In de tweede wereld oorlog is de kerk zo goed als verwoest. Ze is weer mooi opgebouwd en de glas in lood ramen zijn ontworpen door een vriend van Picasso, de heer René Durrbach. Ze zijn prachtig. Een zeer gevarieerd lijnenspel met heel veel kleur. Ook hier is, net als in de Sagrada Família in Barcelona met de kleuren van de jaargetijden gewerkt. Er is, weliswaar op grote vellen papier een uitleg geschreven. Maar kijken ernaar is minstens zo fascinerend. We horen tikken op het dak. Het regent. Dat zal de ergste warmte buiten wel wegnemen. Als het nog maar een beetje spettert gaan we weer naar buiten. De regen voelt zelfs warm aan en stopt ook al snel. We zetten onze sightseeing voort en komen langs een terras in de schaduw. We willen lunchen, maar eigenlijk is de tijd daarvoor in de restaurants om. Omdat we met 6 personen zijn, wil de kok nog wel wat maken. De gevulde borden, die worden geserveerd, zijn zo overladen, dat we makkelijk met z'n tweeën een portie hadden kunnen bestellen. De vele duiven, die om ons heen trippelen, krijgen ook hun deel van de patatjes. En het smaakt heel lekker.

Als we onze weg vervolgen komen we weer over het Place Ducale, waar morgen een enorm bierfeest plaats zal vinden. De kramen en muziekinstallaties vullen het plein. Wij gaan zo zoetjes aan weer op de boot aan. We moeten nog wel brood en fruit scoren. Dat lukt onderweg. De groenteman/kaasboer is van geboorte een Marokkaan. Ik vraag hem tomaten, gourget en komkommer. Ah, madam, u spreekt al aardig Frans!!! Op de boot doen we ieder ons ding. Wij lezen de krant, die in de stad gekocht is. Weliswaar de krant van woensdag, maar oud nieuws is ook nieuws, toch?

Honger hebben we niet. Een kopje soep is genoeg. Theo vult de watertanken en neemt een douche. 'S avonds een koppie op de Maritiem en palaver voor de route van de volgende dag. Uit de stad komt muziek. Wij horen eigenlijk alleen de bassen. Het is echt een beat om de regendans op te doen. Nou, het werkt. Maar voor even, maar toch! Zo koelt de temperatuur toch nog wat af, voor we gaan slapen. Morgen weer een mooie dag, zegt het weerbericht.

Zaterdag 03 juni.

De wekker gaat. Op naar de douche. Theo vertelde gisteren dat de douche oké is. Wel, 3 x drukken, dan is het water warm als je er onder gaat. Direct als ik het hokje inkom, druk ik dus alvast op de douchekop. De douche begint met een harde straal en de kop staat zo, dat mijn schoenen gelijk vol water staan. Da's niet de bedoeling. Even kijken in de douche ernaast. Die douchekop lijkt me beter voor kleine mensjes. Verhuizen dus. De schoenen laat ik buiten staan. Nu eerst maar kleren uit en dan de kraan maar open. Dat werkt beter. Het water is heerlijk warm en de straal lekker krachtig. Goed begin van de dag. Gisteren hebben we aardbeien gekocht en smikkelen daarvan bij het ontbijt. Om 09,00 uur maken we los. De tocht gaat vandaag naar Mouzon, 43 km en 8 sluizen verder.

De eerste sluis is gelijk een beste. Het verval is 3,40 meter, maar de sluisgade is heel hoog. We hebben de lange lijnen klaargelegd. Ik klim de trap in de sluis op en neem de lijnen mee. Maar het valt niet mee om de boot onder controle te houden. Natuurlijk lukt het wel, maar de lange lijnen zijn eigenlijk te dun om goed vast te houden. Volgende sluis toch maar weer de dickere. De omgeving is prachtig, het is hier iets wijds en de hellingen gloeien in wel 40 tinten groen. Er loopt hier ook meer vee op de kant, bruin gekleurd en dat past goed in het groen. De laatste twee sluizen zijn weer echte werksluizen. De bolders zijn mooi geel geschilderd, dus goed te zien. Maar helaas is de verf zo stroef als wat. De lijnen glijden niet mee. Daarom is het doorhalen een crime. Bij de ene sluis probeer ik het dus zonder extra lus. Nou, dat doe ik niet meer. Ik moest alle kilo's die ik heb, in de strijd gooien. Er stond een, weliswaar wat oudere wielrenner op de sluis te kijken, nog geen twee meter bij mij vandaan. Hij moet hebben gezien dat ik er moeite mee had, maar een handje helpen, nee hoor! En mijn Frans is niet zo goed, dat ik hem dat heel lief kon vragen. Maar we kwamen er toch goed door. Bij de laatste sluis de techniek weer aangepast. Als eerste bootbemanning moet je best aan het werk! Morgen gaan wij weer als laatste. Makkie!!

Mouzon is een plaatsje waar de kern nog middeleeuws is. Zij doen hun best dit zo te houden. Een enorme kerk en abdij vormen hiervan het middelpunt. Het stadje loopt echter wel leeg. Veel huizen zijn onbewoond en zeer slecht onderhouden. De jeugd trekt weg! De tuin van de abdij is een prachtig paard. Na een lange wandeling nemen we op de boot nog een glaasje. Theo ontdekt dat de koelkast niet meer werkt. Wat is er loos? Een zekering? Makkelijk dat Jaap, onze techneut, vlak bij is. Er blijkt een stroomdraad niet goed te hebben vastgezet. Het is dus een slecht contact geweest.

Gezamenlijk lossen Jaap en Theo het probleem op. Zo kunnen we toch nog lekker slapen en koelt de koelkast verder....